

Sygn. akt V GC 1758/15 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kielcach V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Poborska
Sędziowie:	
Protokolant:	sekr. Katarzyna Pacierz

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2017 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa K-EX Sp. z o.o w K.

przeciwko (...) sp. z o. o. w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) sp. z o.o. w S. na rzecz powoda K- (...) Sp. z o. o. w K. kwotę 1.767,28 (jeden tysiąc siedemset sześćdziesiąt siedem zł 28/100) zł z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 30 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty

2. zasądza od pozwanego (...) sp. z o.o. w S. na rzecz powoda K- (...) Sp. z o. o. w K. kwotę 647 (sześćset czterdzieści siedem) zł tytułem zwrotu kosztów procesu

SSR Anna Poborska

V GC 1758/15

UZASADNIENIE

W dniu 26 maja 2015 roku powód K- (...) Sp. z o.o. w K. pozwał (...) Sp. z o. o. o zapłatę kwoty 1.767,28 zł z odsetkami ustawowymi od 30 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty.

Powód uzasadnił swoje roszczenie tym, że współpracował z pozwanym na podstawie umowy handlowej i zgodnie z umową był zobowiązany do świadczenia usług przewozowych oraz pocztowych polegających na przyjmowaniu, przemieszczaniu oraz doręczaniu przesyłek z/do miejsca odpowiadającego siedzibie pozwanego. Powód wykonał na rzecz pozwanego usługi na łączną kwotę 1.767,28 zł. i wystawił faktury VAT o nr (...). Powód wzywał pozwaną spółkę do uregulowania kwoty zadłużenia. Wezwania te nie spowodowały spłaty zadłużenia. (k. 2 – 39)

Sąd Rejonowy w Kielcach w przedmiotowej sprawie (sygn. akt V GNC 1794/15) wydał dnia 8 czerwca 2015 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 40).

W dniu 30 czerwca 2015 r. pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany podniósł, że przedstawione przez niego usługi nie zostały wykonane zgodnie z załączoną umową i były przedmiotem reklamacji. Pozwana wskazała, że po niecałym miesiącu współpracy okazało się, że przesyłki wysyłane przez powoda były tłuczone i okradane. Pozwana podniosła, że po zakończeniu współpracy powód zażądał zapłaty faktur, jednak pozwana nie miała możliwości zweryfikowania faktur ponieważ wszystkie zapisy przesyłek z systemu K-EX zostały usunięte, dlatego pozwana nie ma możliwości ustalenia czy zestawienia przesłane przez powoda są prawdziwe. Pozwana oświadczyła, że poinformowała firmę windykacyjną, że powód musi rozpoznać zgłoszone przez nią reklamacje wskazała, że zatrzymuje sporną kwotę na poczet tych należności (k. 46 – 67).

W odpowiedzi na sprzeciw, w piśmie wniesionym 21 grudnia 2015 r. powód podtrzymał swoje stanowisko i zaprzeczył twierdzeniom, jakoby wykonywał usługi przewozowe i pocztowe niezgodnie z umową. Wskazał, że pozwany nie sprecyzował, które spośród wykonanych przez powoda usług przewozowych zostały niewykonane albo nienależycie wykonane. Wskazał, że pozwany nie powołał na potwierdzenie zgłaszanych zarzutów żadnych środków dowodowych bo nie można za takie uznać kserokopii mailowych z osobami trzecimi, bliżej niezidentyfikowanych zdjęć, które z całą pewnością nie mogą świadczyć o nie wykonaniu lub nienależytym wykonaniu usługi, a tym bardziej umowy. Powód wskazał, że sposób wykonywania usług określała umowa handlowa oraz regulamin świadczenia usług przewozowych i pocztowych, a pozwany nie wskazał które usługi a co za tym idzie postanowienia umowy nie zostały przez powoda nie wykonane. Podniósł, że wszystkie usługi wykonał zgodnie z dyspozycjami zawartymi w zleceniach. Odnosząc się do załączonych przez pozwanego do sprzeciwu od nakazu zapłaty zgłoszeń reklamacji, powód wyjaśnił, że nie otrzymał żadnej reklamacji od pozwanego, a reklamacje te nigdy do niego nie wpłynęły. Dodał, że jedynie jedna z reklamacji załączonych do akt przez pozwanego zawiera numer listu przewozowego, a wszystkie pozostałe posiadają braki w postaci braku dat ich złożenia oraz numerów listów przewozowych. Wskazał również, że pozwany nie wyczerpał procedury reklamacyjnej stosownie do treści art. 75 Prawa przewozowego. (k. 84- 86)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 21 października 2014 r. powód K- (...) Sp. z o.o. w K. zawarł z pozwanym (...) Sp. z o. o. z siedzibą w P. umowę, na podstawie której zobowiązał się do świadczenia usług przewozowych i pocztowych polegających na przyjmowaniu, przemieszczaniu i doręczaniu przesyłek z lub do miejsca wskazanego przez zleceniodawcę oraz ich doręczania do odbiorców na terenie całego kraju, zgodnie z niniejszą umową, aktualnym Regulaminem Świadczenia Usług Przewozowych, cennikiem aktualnym i indywidualnym.

W załączniku nr 1 – szczegółowe indywidualne warunki wyceny usług, strony określiły ceny usług.

(bezsporne, umowa k. 10 - 13, załącznik k.14 – 18, regulamin k. 19 – 27)

Z tytułu wykonanych usług powód wystawił m.in. faktury VAT:

- nr (...) z 17 listopada 2014 r. na kwotę 795,95 zł, płatną do 1 grudnia 2014 r. z tytułu usług w okresie od 03.11. 2014 r. do 14.11. 2014 r. (k.32 – 33),

- nr (...) z 30 listopada 2014 r. na kwotę 374,79 zł, płatną do 14 grudnia 2014 r. z tytułu usług w okresie od 17.11. 2014 r. do 28.11.2014 r. (k. 34 – 35),

- nr (...) z 15 grudnia 2014 r. na kwotę 596,54 zł, płatną do 29 grudnia 2014 r. z tytułu usług w okresie od 01.12. 2014 r. do 02.12.2014 r. (k. 36 – 37)

Z tytułu powyższych faktur pozwany nie uiścił na rzecz powoda żadnej z kwot wskazanych w fakturach.

(bezsporne: faktury VAT i specyfikacje k. 32 – 37)

Sąd zważył co następuje

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu w całości.

Powyżej ustalone okoliczności faktyczne w zasadzie nie są sporne między stronami i wynikają z dokumentów. Pozwany przyznał, że nie została zapłacona należność z tytułu wykonanych przez powoda usług jednakże podniósł, że dokonał zatrzymania tej kwoty do czasu rozpoznania przez powoda reklamacji. Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, iż na podstawie dołączonych do pozwu i niekwestionowanych dokumentów powódka udowodniła dochodzone na podstawie łączącej jej z pozwanym umowy wynagrodzenie z tytułu świadczonych usług.

Co do należności ubocznej w postaci odsetek w wysokości ustawowej znajduje ono uzasadnienie w treści art.481§1 i 2 k. c.

Pozwany podniósł, że po miesiącu współpracy z powodem stwierdził, iż w wysłanym przez niego towarze występuje więcej uszkodzeń towaru niż w przypadku współpracy z innymi przewoźnikami dlatego zawiesza realizację zleceń i żąda wyjaśnienia. Dodatkowo pozwany oświadczył firmie windykacyjnej przysłanej przez powoda, że sporną kwotę zatrzymuje do czasu wyjaśnienia reklamacji przez powoda. Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Art. 232 k.p.c. stanowi natomiast, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W konsekwencji, jeśli strona nie przedstawia wiarygodnych dowodów, to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany (udowodniony). Wskazać przy tym należy na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 22 listopada 2001 r. w sprawie I PKN 660/00 (OSNP 2003/20/487, Wokanda 2002/7-8/44, LEX 54095), zgodnie z którym, samo twierdzenie strony pozwanej nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). W pełni podzielić należy także pogląd zaprezentowany przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 10 marca 2014 r., III AUa 930/13 (LEX 1451684), iż przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki, jest nie tyle jej prawem czy obowiązkiem procesowym, co ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne. Należy przy tym pamiętać, że sąd rozstrzyga sprawę według właściwego prawa materialnego na podstawie koniecznych ustaleń faktycznych uzyskanych dzięki zebranych środkom dowodowym. Na te właśnie ustalenia składają się dowody, które przedstawiają w pierwszej kolejności same strony, zgodnie z brzmieniem art. 232 k.p.c. Zdaniem Sądu pozwany nie udowodnił swoich twierdzeń w wyżej wskazanym zakresie. Pozwany nie przedstawił żadnego dowodu na fakt zgłoszenia reklamacji. Słuchany w charakterze świadka zawnioskowanego przez pozwanego Ł. S. zeznał, że będąc pracownikiem pozwanego, nie zajmował się tą sprawą. Wie jedynie, że przesyłki, które były wysłane za pośrednictwem powoda zostały uszkodzone, a w części przypadków towar został ukradziony. Z dokumentów w postaci zdjęć, druków zgłoszeń reklamacji, oraz korespondencji e – mailowej nie wynika fakt zgłoszenia reklamacji powodowi. Powód wyraźnie przeczy, aby jakakolwiek reklamacja wpłynęła do niego. Pozwany nie udowodnił w żadnym zakresie komu przekazał druki zgłoszeń. Dodatkowo jedynie na jednym druku reklamacji wskazany jest nr listu przewozowego, natomiast pozostałe nie zawierają jakiegokolwiek informacji, na podstawie której Sąd byłby w stanie zidentyfikować zgłoszenie reklamacji z konkretną usługą przewozową – nie zawierają dat, sposobu doręczenia, osoby której były przekazywane oraz podpisów osób składających reklamację. Stosownie do treści § 5 ust 3 rozporządzenia Ministra Transportu z dnia 24 lutego 2006 r. w sprawie ustalania stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego i § 12 regulaminu świadczenia usług K - (...), reklamacje powinny spełniać określone wymogi. Dopiero prawidłowo wniesiona reklamacja powoduje obowiązek odpowiedzi drugiej strony. Powód natomiast wskazał, iż nie odnotował żadnego zgłoszenia reklamacyjnego od żadnego listu przewozowego w przedmiotowej sprawie. Wykazanie wyczerpania procedury reklamacyjnej jest warunkiem koniecznym, zgodnie z art. 75 prawa przewozowego, dochodzenia roszczeń w postępowaniu sądowym. Zdaniem Sądu strona pozwana nie udowodniła istnienia wierzytelności, która by jej przysługiwała. Strona pozwana nie zgłosiła nawet zarzutu potrącenia.

Dodatkowo wskazać należy, że zarzut potrącenia dla swej skuteczności wymaga by zawierał wyraźne określenie własnej wierzytelności z oznaczeniem jej źródła i rozmiaru. Oświadczenie o potrąceniu nie może stanowić samo w sobie źródła kreacji wierzytelności, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w treści zaoferowanych dochodów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 lutego 2015 r. sygn. akt I Aca 804 / 14) . Podnieść należy, iż wbrew obowiązki wynikającemu z mocy art.6 k. c. pozwany nie przeprowadził żadnego dowodu na okoliczność wysokości poniesionej szkody, co jest tym bardziej istotne, iż obowiązek jej udowodnienia wynika nie tylko z wskazanego przepisu ale również z treści łączącej strony umowy.

Wobec powyższego, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda na podstawie art. 774 kc kwotę 1.767,28 zł tytułem wynagrodzenia za świadczone usługi. Na podstawie art.481 §1 kc Sąd zasądził od tej kwoty odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2014 r., zgodnie z żądaniem pozwu.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.). Na poniesione przez powoda koszty procesu, jako wygrywającego niniejszą sprawę w całości, złożyły się kwoty: opłata sądowa od pozwu w wysokości 30 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600 zł. oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSR Anna Poborska